EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

شرح الأصول الستة

Sharḥ al-Uṣūl al-sitta

COMENTARIU LA CELE ȘASE PRINCIPII

Ṣāliḥ al-Fawzān

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

Ṣāliḥ ibn Fawzān ibn ʿAbd Allah al-Fawzān

Comentariu la cele șase principii

شرح الأصول الستة

Sharḥ al-Uṣūl al-sitta

Traducere: Institutul Tawhid

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: شرح الأصول الستة للإمام محمد بن عبد الوهاب
Ediția I
Traducerea în limba română: Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (https://tanzil.net), Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
Ediția-sursă: Cairo: Dār ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb, ediția I, 1429 H / 2008. Textul de bază: Muḥammad ibn ʿAbd al-Wahhāb.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Introducere 1
Textul de bază 1
Comentariu 1
Primul principiu — Sinceritatea în religie 5
Comentariu 5
Al doilea principiu — Unitatea în religie 12
Al treilea principiu — Ascultarea conducătorului musulman 23
Al patrulea principiu — Cunoașterea și învățații 26
Al cincilea principiu — Aliații lui Allah 33
Al șaselea principiu — Înțelegerea Cărții și a Sunnei 38
Întrebări și răspunsuri 43
Cine sunt cei care dețin autoritatea? 43
Cei care merg la ghicitori 43
Materia și Creatorul 43
Invitația la ieșirile grupării Tablīgh 44
Rugăciunea numită ṣalāt al-tasbīḥ 44
Glosar 46
Bibliografie 48
Indice 49

Introducere

Textul de bază

بسم الله الرحمن الرحيم

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător.

Printre cele mai uimitoare lucruri și cele mai mari semne care dovedesc puterea Împăratului Biruitor se numără șase principii pe care Allah Preaînaltul le-a lămurit oamenilor de rând atât de limpede, încât depășesc închipuirea oricui. Cu toate acestea, mulți dintre oamenii ageri ai lumii și dintre cei înzestrați cu judecată, din urmașii lui Adam, au greșit în privința lor, cu excepția unui număr foarte mic.

Comentariu

بسم الله الرحمن الرحيم

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător.

Laudă lui Allah, Stăpânul lumilor! Allah să-l binecuvânteze, să-i dăruiască pace și să-l acopere cu binecuvântări pe Profetul nostru Muḥammad, precum și întreaga sa familie și toți companionii săi!

Fără îndoială, Allah, Slavă Lui, a pogorât Coranul drept lămurire pentru orice lucru, iar Trimisul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, a explicat acest Coran într-un mod pe deplin lămuritor. Cel mai însemnat lucru pe care Allah și Trimisul Său l-au explicat în acest Coran este problema tawḥīdului și a asocierii de parteneri lui Allah. Tawḥīdul este temelia Islamului și temelia religiei; pe el se clădesc toate faptele. Asocierea de

parteneri anulează și strică această temelie, astfel încât ea nu mai există. Acestea sunt două lucruri opuse și contradictorii, care nu se pot reuni niciodată. De aceea, Allah, Slavă Lui, a explicat acest principiu în Cartea Sa, de-a lungul întregului Coran. Cu greu găsești o sură care să nu vorbească despre tawḥīd și despre asocierea de parteneri. Oamenii citesc acest Coran și îl repetă.

Însă puțini iau aminte la această lămurire. De aceea, găsești mulți oameni care citesc Coranul, dar cad în asocierea de parteneri și neglijează tawḥīdul, deși acest lucru este limpede în Cartea lui Allah și în Sunna Trimisului lui Allah, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Ei merg după obiceiurile lor și după ceea ce au găsit la părinții și șeicii lor. Pentru ei, temelia este ceea ce au găsit la părinții, șeicii și oamenii din țara lor. Nici nu se gândesc vreodată să cerceteze cu luare-aminte Coranul, să mediteze asupra lui și să supună Coranului ceea ce urmează oamenii, pentru a vedea dacă este corect sau nu.

Dimpotrivă, i-a cuprins urmarea oarbă a părinților și strămoșilor lor. Ei socotesc că acest Coran se citește numai pentru binecuvântare și pentru dobândirea răsplății prin recitare, iar nu pentru a medita asupra lui și a pune în practică ceea ce cuprinde.

Puțini oameni citesc Coranul în acest scop. Îl citesc numai pentru binecuvântare, pentru a se bucura de glasul recitatorului și de intonarea lui sau pentru a-l recita bolnavilor ca leac.

Cât despre a-l citi pentru a-l pune în practică, a medita asupra lui, a porni de la ceea ce cuprinde și a supune acestui Coran ceea ce urmează oamenii, aceasta se găsește numai la puțini. Nu spunem că nu există, însă este foarte rară. De aceea, găsești Coranul într-o parte, iar faptele unor oameni într-alta. Ei nu se gândesc deloc să schimbe lucrurile. Dacă un înnoitor al îndrumării religioase sau un chemător la Allah ar încerca să schimbe ceea ce urmează ei, s-ar ridica împotriva lui și l-ar învinui de rătăcire, de ieșire din religie, că a adus o religie nouă și câte altele…

Așa i s-a întâmplat chiar acestui șeic, Allah să aibă milă de el! Când a încercat să-i întoarcă pe oameni la Coran și la ceea ce arată Coranul și să schimbe obiceiurile și tradițiile lor false, ei

s-au ridicat împotriva lui, l-au învinuit că aduce inovații religioase și că este nelegiuit, ba chiar l-au declarat necredincios și i-au adus tot felul de acuzații. În realitate, aceasta nu-l vătăma și nu era ceva neobișnuit. Despre profeți s-au spus lucruri mai grele decât acestea, atunci când au vrut să schimbe adorarea altora în afară de Allah în care se aflau comunitățile. Dacă despre profeți s-a spus ce s-a spus, atunci cum să fie altfel cu cei care cheamă la Allah și cu învățații?! Nu este nimic de mirare aici. Aceasta nu micșorează răsplata învățatului și a chemătorului la Allah, ci îi sporește faptele bune înaintea lui Allah, Slavă Lui, Preaînaltul. Lipsa se întoarce numai asupra celui care a spus acele lucruri și asupra celor care le-au rostit și le-au scris. Asupra lor se întoarce aceasta. În schimb, învățații sinceri și cei care cheamă la Allah nu sunt vătămați de ceea ce se spune despre ei; dimpotrivă, aceasta le sporește treptele și faptele bune. Ei au un exemplu în profeți, în ceea ce s-a spus despre aceștia și în învinuirile care le-au fost aduse. Allah Preaînaltul îi spune Profetului Său:

﴿مَّا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ﴾

Nu ți se spune decât ceea ce li s-a spus trimișilor dinaintea ta. Stăpânul tău este, într-adevăr, Dătător de iertare și Dătător de pedeapsă dureroasă.

Coran 41:43

Așadar, prin aceste cuvinte, șeicul, Allah să aibă milă de el, lămurește ceva din acest lucru uimitor: oamenii citesc Coranul, îl recită mult, îl încheie, îl memorează și îl intonează. Își concentrează atenția asupra cuvintelor Coranului, a recitării sale corecte și a regulilor de prelungire a sunetelor, de asimilare, de nazalizare, de schimbare a unui sunet în altul, de pronunțare clară și de pronunțare ascunsă. Se îngrijesc de acestea cu mare atenție, iar acesta este un lucru bun.

Însă lucrul mai important și scopul nu sunt acestea. Scopul este meditarea asupra înțelesurilor, înțelegerea Cărții lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț, și supunerea faptelor noastre și a faptelor oamenilor Cărții lui Allah: sunt ele în acord cu Cartea lui Allah sau îi sunt potrivnice?

Aceasta este ceea ce se cere: să ne îndreptăm starea și să atragem atenția asupra greșelilor oamenilor, fără intenția de a-i face de rușine ori de a-i ponegri, ci pentru a îndrepta lucrurile și a oferi sfat sincer.

Primul principiu — Sinceritatea în religie

Primul principiu: devotarea religiei numai lui Allah Preaînaltul, Unicul, care nu are niciun asociat.

Comentariu

Primul dintre aceste șase principii este: *„Devotarea religiei numai lui Allah, Unicul, care nu are niciun asociat."* Acesta este principiul de căpătâi și temelia religiei. Acesta este câmpul înfruntării dintre profeți și comunități: profeții vor să îndrepte această temelie pentru care Allah a creat făpturile și de care a legat fericirea lor.

Lucrul însemnat nu este ca omul să postească, să se roage și să împlinească multe acte de adorare. Lucrul însemnat este sinceritatea. Puține fapte însoțite de sinceritate sunt mai bune decât multe fapte lipsite de sinceritate. Chiar dacă omul s-ar ruga zi și noapte, și-ar da averea de pomană și ar face tot felul de fapte, fără sinceritate, fapta lui nu-i folosește, fiindcă sinceritatea este neapărat necesară.

Sinceritatea înseamnă părăsirea asocierii de parteneri și adorarea numai a lui Allah, Cel Măreț și Preaînalt. Nimeni nu merită adorarea, oricâtă desăvârșire și virtute ar avea, în afară de Allah: nici îngerii apropiați, nici profeții și trimișii, nici aliații lui Allah și oamenii drepți. Aceasta este temelia și ea nu se împlinește decât prin părăsirea asocierii de parteneri. Cel care amestecă adorarea lui Allah cu asocierea altora cu El își vede fapta anulată.

În schimb, cel care își dedică fapta în mod sincer lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț, este cel fericit, chiar dacă fapta lui este puțină. În puținele fapte însoțite de sinceritate se află binele și izbăvirea. Relatarea despre cartonaș este bine cunoscută:

رجل يبعث يوم القيامة تعرض عليه أعماله مكتوبة في سجلات، كل سجل منها مد البصر، مملوءة بالسيئات، توضع هذه السجلات في كفة، وتوضع هذه البطاقة التي فيها «لا إله إلا الله» قالها هذا الرجل من قلبه بإخلاص ويقين وإيمان؛ فرجحت هذه الكلمة بجميع السجلات، وطاشت بجميع السجلات

Un bărbat va fi înviat în Ziua Judecății și i se vor înfățișa faptele, scrise în registre. Fiecare registru se întinde cât cuprinde vederea, fiind plin de fapte rele. Aceste registre vor fi puse într-un taler, iar în celălalt va fi pus acest cartonaș pe care se află „Nu există alt dumnezeu demn de adorare în afară de Allah", cuvinte pe care acest bărbat le-a rostit din inimă, cu sinceritate, certitudine și credință. Astfel, aceste cuvinte vor cântări mai mult decât toate registrele și le vor face pe toate să se ridice.

Aceasta este sinceritatea. El nu le-a spus ca pe niște simple vorbe, ci le-a rostit cunoscându-le înțelesul și crezând în ceea ce arată, însă a murit înainte de a putea împlini faptele. Atunci, ce se poate spune despre cel care are multe fapte bune, dedicate sincer Feței lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț?!

Aceasta dovedește că sinceritatea, chiar dacă fapta este puțină, poate fi mijlocul prin care Allah îl izbăvește pe om și îi șterge toate păcatele și faptele rele. Iar dacă lipsește sinceritatea, mulțimea faptelor nu folosește.

Și lămurirea opusului său, care este asocierea de parteneri lui Allah.

Opusul tawḥīdului este asocierea de parteneri lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț. Tawḥīdul înseamnă a-L adora numai pe Allah, iar asocierea înseamnă a îndrepta un act de adorare către altcineva în afară de Allah, Cel Atotputernic și Măreț: sacrificiul, legământul, invocarea, cererea de ajutor și celelalte feluri de adorare. Aceasta este asocierea de parteneri. Asocierea avută în vedere aici este cea în privința adorării. Cât despre asocierea în privința stăpânirii, aceasta, de regulă, nu se întâlnește.
Toate comunitățile recunosc în mod necesar unicitatea stăpânirii lui Allah. Numai cel care afișează tăgăduirea o neagă, deși o recunoaște în sine, fiindcă recunoașterea ei este necesară. Toți știu că aceste făpturi și acest univers trebuie să aibă un Creator și că făpturile care își urmează mersul trebuie să aibă un Cârmuitor; ele nu există prin simplă întâmplare și nici nu s-au făcut singure:

﴿أَمْ خُلِقُواْ مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ ٱلْخَٰلِقُونَ أَمْ خَلَقُواْ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ ۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ﴾

Oare au fost creați fără un creator sau ei înșiși sunt creatorii? Oare ei au creat cerurile și pământul? Dimpotrivă, ei nu au certitudine.
Coran 52:35–36

Recunoașterea unicității stăpânirii este, așadar, necesară și înnăscută, însă nu este de ajuns. Recunoașterea ei de către politeiști nu le-a fost de folos, așa cum se arată în Coran. Coranul este limpede în această privință:

﴿وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ﴾

Dacă îi întrebi cine i-a creat, cu siguranță vor spune: „Allah”.
Coran 43:87, fragment

Ce vor răspunde? *„Allah”*, adică: Allah este Cel care ne-a creat. Aceasta este unicitatea stăpânirii. Prin urmare, ceea ce se cere este unicitatea adorării. În privința acesteia au avut loc disputa, neînțelegerea și înfruntarea dintre trimiși și comunități, precum și dintre cei care cheamă la Allah și oameni. În privința acesteia se află disputa și lupta, împreună cu cele legate de ea: loialitatea și dezicerea, precum și altele.

Cea mai mare parte a Coranului lămurește acest principiu în felurite chipuri, prin cuvinte pe care le înțelege chiar și cel mai puțin ager dintre oamenii de rând.

Allah, Cel Măreț și Preaînalt, spune:

﴿وَٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشْرِكُواْ بِهِۦ شَيْـًٔا﴾

Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic!
Coran 4:36, fragment

Sunt acestea cuvinte neclare? Oamenii de rând le înțeleg:

﴿وَٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشْرِكُواْ بِهِۦ شَيْـًٔا﴾

Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic!
Coran 4:36, fragment

Din ele înțeleg porunca de a-L adora și interdicția asocierii de parteneri, chiar dacă nu au studiat. Cunosc aceasta din limba lor.

Acesta este un singur verset, iar Coranul este plin de asemenea versete.
Trec peste aceste versete și le citesc, dar nu se gândesc la ele.
Allah Preaînaltul spune:

﴿وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗا﴾

Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic!
Coran 4:36, fragment

Iar ei spun:

يا علي، يا حسين، يا بدوي، يا تيجاني، يا عبد القادر

O, ʿAlī! O, Ḥusayn! O, Badawī! O, Tījānī! O, ʿAbd al-Qādir!

Strigă, țipă și cheamă cât îi ține glasul:

يا فلان يا فلان

O, cutare! O, cutare!

Iar acesta este mort!
Se poate ca acest om, care îl cheamă pe mort și strigă, să știe pe de rost Coranul în cele șapte sau zece recitări și să îl recite cu o măiestrie fără seamăn. După cum a spus Profetul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui:

يقيمه إقامة السهم

Îl îndreaptă precum se îndreaptă săgeata.

Însă se îngrijește de literele lui și îi nesocotește rânduielile.
Imamul Ibn al-Qayyim spune:

Întregul Coran vorbește despre tawḥīd: fie poruncește adorarea lui Allah și părăsirea asocierii de parteneri, fie arată răsplata oamenilor tawḥīdului și răsplata oamenilor asocierii, fie cuprinde rânduielile despre ceea ce este permis și ceea ce este

interzis, iar acestea fac parte din drepturile tawḥīdului, fie cuprinde istorisiri despre trimiși și comunitățile lor, precum și despre înfruntările dintre ei, iar acestea privesc răsplata tawḥīdului și a asocierii de parteneri.

Așadar, Coranul, de la început până la sfârșit, vorbește numai despre tawḥīd. Cu toate acestea, ei citesc acest Coran în timp ce stăruie în asocierea majoră și spun: *„Lā ilāha illā Allāh"*, dar nu lucrează potrivit ei. Ei sunt într-o parte, iar Coranul și *„Lā ilāha illā Allāh"* într-alta. Acestea sunt pentru ei numai vorbe rostite cu limba.

Dacă l-ai întreba pe unul dintre ei: *„Ce înseamnă Lā ilāha illā Allāh?"*, ți-ar răspunde: *„Nu știu. Nu am învățat."*

Atunci îi spui: *„Așadar, tu spui Lā ilāha illā Allāh și nu știi ce înseamnă. Se cuvine aceasta unui musulman?!"*
Rostești cuvinte al căror înțeles nu-l cunoști și de care nu te îngrijești sau spui: *„I-am auzit pe oameni spunând ceva și am spus și eu."* Asemenea ipocritului care, atunci când este întrebat în mormânt, spune:

سمعت الناس يقولون شيئا فقلته

I-am auzit pe oameni spunând ceva și am spus și eu.

Este o simplă imitație. Așa cum a spus Allah Preaînaltul:

﴿وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ كَمَثَلِ ٱلَّذِى يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَآءً وَنِدَآءً ۚ صُمٌّۢ بُكْمٌ عُمْىٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ﴾

Pilda celor care nu cred este precum a aceluia care strigă la ceea ce nu aude decât chemare și strigăt. Surzi, muți, orbi: ei nu pricep.
Coran 2:171

Allah i-a asemănat cu animalele care aud glasul păstorului și aud cântecul cu care sunt mânate și merg după glasul păstorului, fără a-i înțelege sensul.

Apoi, când cea mai mare parte a comunității a ajuns în starea în care a ajuns, șeitanul le-a înfățișat sinceritatea ca pe o disprețuire a oamenilor drepți și o nesocotire a drepturilor lor; și le-a înfățișat asocierea de parteneri lui Allah ca pe o iubire a oamenilor drepți și o urmare a lor.

Când li se spune: *„Nu chemați făpturile și nu le cereți izbăvire! Chemați-L pe Allah, cereți-I ajutor lui Allah, cereți-I lui Allah și îndreptați-vă către Allah; nu vă îndreptați către morminte și către morți!”*, ei spun: *„Tu îi disprețuiești pe aliații lui Allah! Aceștia sunt aliații Lui. Dreptul lor asupra noastră este să-i cinstim, să-i respectăm și să-i chemăm pe nume. Acesta este dreptul lor! Tu îi disprețuiești și nu le recunoști virtutea.”* Așa le spun celor care cheamă la tawḥīd.

Noi le răspundem: *„Îi iubim pe oamenii drepți, îi iubim pe aliații lui Allah, le suntem loiali, îi cinstim și îi respectăm. Însă nu le dăm nimic din dreptul Stăpânului, Slavă Lui, Preaînaltul, și nu le îndreptăm niciun act de adorare, fiindcă aceasta nu este dreptul lor. Nici ei nu sunt mulțumiți cu aceasta și nu sunt mulțumiți să fie invocați alături de Allah ori să li se ceară izbăvire în încercări.”*

Ei spun că cererea ajutorului și a izbăvirii de la oamenii drepți este o recunoaștere a virtuții lor și o cinstire a lor. Aceasta este ceea ce șeitanul le-a înfrumusețat. Prin șeitan se are în vedere șeitanul dintre jinni și șeitanul dintre oameni: învățații rătăcirii, șeitanii dintre oameni, care vorbesc, scriu și alcătuiesc lucrări prin care cheamă la asocierea de parteneri. Ei pretind că aceasta este cinstire a oamenilor drepți, recunoaștere a virtuții lor și loialitate față de ei, iar faptul de a nu-i invoca și de a nu le cere izbăvire ar fi asprime față de ei și ură față de ei, pe lângă celelalte lucruri pe care le spun. Acestea se găsesc în cărțile lor.

Al doilea principiu — Unitatea în religie

Allah a poruncit unirea în religie și a oprit dezbinarea în ea. Allah a lămurit aceasta pe deplin, printr-o lămurire pe care o înțeleg oamenii de rând.

Acest principiu se găsește în Coran. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَٱعْتَصِمُواْ بِحَبْلِ ٱللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُواْ﴾

Țineți-vă cu toții de frânghia lui Allah și nu vă dezbinați!
Coran 3:103, fragment

﴿وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ تَفَرَّقُواْ وَٱخْتَلَفُواْ﴾

Nu fiți ca aceia care s-au dezbinat și s-au împărțit!
Coran 3:105, fragment

ج

﴿إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ دِينَهُمْ وَكَانُواْ شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِى شَىْءٍ إِنَّمَآ أَمْرُهُمْ إِلَى ٱللَّهِ﴾

Cât despre cei care și-au dezbinat religia și au ajuns secte, tu nu ai nicio legătură cu ei. Judecarea lor Îi revine numai lui Allah.
Coran 6:159, fragment

﴿شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحًا وَٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ
إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِۦٓ إِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰٓ ۖ أَنْ أَقِيمُوا۟
ٱلدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا۟ فِيهِ﴾

El v-a rânduit din religie ceea ce i-a poruncit lui Noe, ceea ce ți-am revelat ție și ceea ce le-am poruncit lui Avraam, Moise și Isus: împliniți religia și nu vă dezbinați în ea!

Coran 42:13, fragment

Musulmanilor nu le este îngăduit să se dezbine în religia lor. Dimpotrivă, ei trebuie să fie o singură comunitate, întemeiată pe tawḥīd:

﴿إِنَّ هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَأَنَا۠ رَبُّكُمْ فَٱعْبُدُونِ﴾

Această comunitate a voastră este o singură comunitate, iar Eu sunt Stăpânul vostru; așadar, adorați-Mă!

Coran 21:92

Nu îi este îngăduit comunității lui Muḥammad să se dezbine în credința sa, în adorarea sa și în rânduielile religiei sale, unul spunând *„este îngăduit”*, iar altul *„este interzis”*, fără dovadă. Aceasta nu este îngăduit.
Fără îndoială, neînțelegerea face parte din firea oamenilor, după cum a spus Allah, Slavă Lui:

﴿وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ﴾

Ei nu vor înceta să fie în neînțelegere, în afară de cei de care Stăpânul tău a avut milă.

Coran 11:118–119, fragment

Însă neînțelegerea este soluționată prin întoarcerea la Carte și la Sunna. Dacă eu și tu nu suntem de acord, atunci trebuie să ne întoarcem la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Allah Preaînaltul a spus:

﴿فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ﴾

Dacă aveți o neînțelegere asupra vreunui lucru, aduceți-l înaintea lui Allah și a Trimisului, dacă voi credeți în Allah și în Ziua de Apoi.

Coran 4:59, fragment

Cât despre vorbele: *„Fiecare să rămână la școala sa, fiecare să rămână la credința sa; oamenii sunt liberi în opiniile lor”*, precum și cererea libertății credinței și a cuvântului, acestea reprezintă falsitatea pe care Allah a oprit-o, spunând:

﴿وَٱعۡتَصِمُواْ بِحَبۡلِ ٱللَّهِ جَمِيعٗا وَلَا تَفَرَّقُواْ﴾

Țineți-vă cu toții de frânghia lui Allah și nu vă dezbinați!

Coran 3:103, fragment

Trebuie să ne unim în supunerea neînțelegerii noastre Cărții lui Allah, chiar și în chestiunile de jurisprudență. Dacă nu suntem de acord asupra unui lucru, îl supunem dovezilor. Mergem alături de cel pe care îl susține dovada, iar în privința celui care a greșit în raport cu dovada, nu urmăm greșeala.

Allah, Cel Măreț și Preaînalt, nu ne-a lăsat să ne împărțim și să ne dezbinăm fără să ne dea o măsură care să ne arate ce este corect și ce este greșit. Dimpotrivă, ne-a dat Coranul și Sunna.

﴿فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ﴾

Aduceți-l înaintea lui Allah.
Coran 4:59, fragment

Aceasta înseamnă Coranul.

﴿وَٱلرَّسُولِ﴾

Și a Trimisului.
Coran 4:59, fragment

Aceasta înseamnă Sunna. Trimisul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, spune:

إني تارك فيكم ما إن تمسكتم به لن تضلوا بعدي: كتاب الله وسنتي

Las între voi ceva de care, dacă vă țineți, nu veți rătăci după mine: Cartea lui Allah și Sunna mea.

Așadar, Trimisul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, este între noi prin existența Sunnei consemnate, verificate și explicate. Acesta este un har al lui Allah, Slavă Lui, Preaînaltul, asupra acestei comunități: nu a lăsat-o într-un pustiu fără călăuză, ci a lăsat-o având ceea ce o îndreaptă către Allah, Slavă Lui, Preaînaltul, și o călăuzește către ceea ce este corect. Însă cel care nu vrea adevărul și dorește ca fiecare să rămână la școala și la gruparea sa spune: *„Ne unim în privința lucrurilor asupra cărora suntem de acord și ne scuzăm unii pe alții în privința celor asupra cărora nu suntem de acord."* Fără îndoială, acestea sunt vorbe false.

Obligația este să ne unim în jurul Cărții lui Allah și al Sunnei Trimisului Său. Ceea ce ne desparte supunem Cărții lui Allah și Sunnei Trimisului Său. Nu se cuvine să ne scuzăm unii pe alții și să rămânem în neînțelegere, ci aducem lucrurile înaintea Cărții lui Allah și a Sunnei Trimisului Său. Primim ceea ce corespunde adevărului și ne întoarcem de la ceea ce corespunde greșelii. Aceasta este obligația noastră, ca această comunitate să nu rămână dezbinată. Uneori, cei care cheamă la menținerea neînțelegerii pomenesc relatarea:

اختلاف أمتي رحمة

Neînțelegerea din comunitatea mea este îndurare.

Această relatare este transmisă, însă nu este autentică. Neînțelegerea nu este îndurare; neînțelegerea este pedeapsă. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ تَفَرَّقُواْ وَٱخۡتَلَفُواْ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡبَيِّنَٰتُ﴾

Nu fiți ca aceia care s-au dezbinat și s-au împărțit după ce le-au venit dovezile limpezi!
Coran 3:105, fragment

Neînțelegerea împrăștie inimile și dezbină comunitatea. Când oamenii ajung să fie în neînțelegere, nu le este cu putință să-și dea sfat sincer și să se ajute unii pe alții. Dimpotrivă, între ei apar vrăjmășia și părtinirea pentru sectele și partidele lor, iar ei nu se ajută niciodată unii pe alții.

Se ajută numai când se unesc și se țin cu toții de frânghia lui Allah. Aceasta este ceea ce a îndemnat Profetul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, spunând:

إن الله يرضى لكم ثلاثا: أن تعبدوه ولا تشركوا به شيئا، وأن تعتصموا بحبل الله جميعا ولا تفرقوا، وأن تناصحوا من ولاه الله أمركم

Allah este mulțumit pentru voi cu trei lucruri: să-L adorați și să nu-I asociați nimic; să vă țineți cu toții de frânghia lui Allah și să nu vă dezbinați; și să le dați sfat sincer celor pe care Allah i-a pus la conducerea treburilor voastre.

Aceste trei lucruri Îl mulțumesc pe Allah pentru noi. Partea care ne privește aici este cuvântul său:

وأن تعتصموا بحبل الله جميعا ولا تفرقوا

Să vă țineți cu toții de frânghia lui Allah și să nu vă dezbinați.

Aceasta nu înseamnă că nu se ivesc neînțelegeri și nu apare dezbinarea.

Face parte din firea oamenilor să existe neînțelegere. Însă sensul este că, atunci când se ivește o neînțelegere ori o dezbinare, ea este soluționată prin întoarcerea la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui; astfel, disputa încetează și neînțelegerea ia sfârșit. Acesta este adevărul.

Judecata Coranului și a Sunnei nu se mărginește la chestiunea disputelor dintre oameni în privința averilor, așa cum numesc ei judecata după ceea ce a pogorât Allah: numai judecarea pricinilor dintre oameni cu privire la averile lor și a disputelor legate de treburile lumești.

Nu! El este judecătorul între ei în orice neînțelegere și în orice dispută. Disputa în privința credinței este mai gravă decât disputa în privința averilor, iar disputa în privința actelor de adorare și a lucrurilor permise și interzise este mai gravă decât pricinile privitoare la avere. Pricinile asupra averilor sunt numai o parte sau un mic aspect al neînțelegerii care trebuie soluționată prin Cartea lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț. Între companioni, Allah să fie mulțumit de ei, apăreau neînțelegeri, însă se întorceau îndată la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, iar neînțelegerea lor se sfârșea.

După moartea Profetului, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, între ei a apărut o neînțelegere despre cine să preia conducerea după el. Însă au soluționat repede disputa, s-au întors și i-au încredințat conducerea lui Abū Bakr al-Ṣiddīq, i s-au supus și l-au ascultat; neînțelegerea a dispărut și dezbinarea ivită în privința celui care să preia conducerea după Trimis, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, s-a risipit. Între ei apăreau neînțelegeri, însă se întorceau la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, iar neînțelegerea dintre ei înceta.

Întoarcerea la Cartea lui Allah înlătură ura și ranchiuna. Nimeni nu se împotrivește Cărții lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț. Când îi spui unui om: *„Vino la părerea cutărui imam sau a cutărui învățat”*, nu se lasă convins. Însă dacă îi spui: *„Vino la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui”*, atunci, dacă are credință, se lasă convins și se întoarce.

Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُواْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ﴾

Cuvântul credincioșilor, atunci când sunt chemați la Allah și la Trimisul Său pentru ca el să judece între ei, este numai: „Am auzit și ne supunem!" Aceștia sunt cei care izbândesc.

Coran 24:51

Acesta este cuvântul credincioșilor. Cât despre ipocriți, dacă dreptatea este de partea lor, vin supuși; iar dacă dreptatea este împotriva lor, se întorc și se îndepărtează, așa cum Allah a spus despre ei.

Credincioșilor nu le este îngăduit să stăruie în neînțelegerea lor în nicio chestiune, nici în principiile de bază și nici în chestiunile derivate. Toate sunt soluționate prin Carte și Sunna. Dacă dovada nu îi este limpede vreunuia dintre învățații care fac ijtihād și nu există un temei pentru a da întâietate părerii unuia față de a celuilalt, atunci, în această situație, nu este mustrat cel care urmează părerea unui anumit imam. De aceea, învățații au spus: *„Nu se mustră în chestiunile de ijtihād"*, adică acele chestiuni în care dovada nu s-a arătat de partea vreuneia dintre cele două poziții.

Ne-a oprit să fim ca aceia care s-au dezbinat și s-au împărțit înaintea noastră și au pierit. A arătat că le-a poruncit musulmanilor unirea în religie și i-a oprit de la dezbinarea în ea. Învățătura Sunnei despre acest lucru, cu uimitoarele sale lămuriri, îl face și mai limpede. Apoi s-a ajuns ca dezbinarea în principiile religiei și în chestiunile ei derivate să fie socotită însăși cunoașterea și înțelegerea religiei.

Atunci când au stăruit în neînțelegerea lor, au pierit, s-au măcelărit și s-au luptat unii cu alții. Aceasta este starea celor aflați în neînțelegere. Cât despre cei uniți, starea lor este puterea și înlăturarea urii din inimile lor:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا۟ فِىٓ أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا۟ تَسْلِيمًا﴾

Nu, pe Stăpânul tău! Ei nu vor crede până când nu te vor lua pe tine judecător în neînțelegerile lor, apoi nu vor simți în ei nicio apăsare față de ceea ce ai hotărât și se vor supune pe deplin.

Coran 4:65

Nimic nu îi mulțumește pe oameni și nu pune capăt disputei, în afară de întoarcerea la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui.
Allah Preaînaltul a spus:

﴿شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحًا وَٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِۦٓ إِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰٓ ۖ أَنْ أَقِيمُوا۟ ٱلدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا۟ فِيهِ﴾

El v-a rânduit din religie ceea ce i-a poruncit lui Noe, ceea ce ți-am revelat ție și ceea ce le-am poruncit lui Avraam, Moise și Isus: împliniți religia și nu vă dezbinați în ea!

Coran 42:13, fragment

Adică să nu aibă fiecare o religie a sa, fiindcă religia este una și nu cuprinde dezbinare.

Da, de la Trimis, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, sunt autentice relatări care îndeamnă la unire și opresc dezbinarea și neînțelegerea, precum relatarea:

فإنه من يعش منكم فسيرى اختلافا كثيرا، فعليكم بسنتي وسنة الخلفاء الراشدين

Acela dintre voi care va trăi va vedea multă neînțelegere. Țineți-vă, așadar, de Sunna mea și de Sunna califilor bine călăuziți.

Și continuarea relatării.

Din păcate, la cei de mai târziu s-a ajuns ca neînțelegerea în principii și în chestiunile derivate să fie socotită înțelegerea religiei, deși obligația este tocmai opusul: unirea este înțelegerea religiei lui Allah.

Ei spun: *„Dezbinarea, acordarea libertății oamenilor și lipsa oricărei îngrădiri asupra lor: aceasta este înțelegerea religiei."*

Noi spunem: înțelegerea religiei este unirea în jurul Cărții lui Allah și al Sunnei Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui.

Unii dintre ei spun: *„Aceasta ține de larghețea Islamului: dacă cineva ne interzice un lucru, găsim pe altcineva care dă o fatwa prin care îl îngăduie."* I-au făcut pe oameni legiuitori. După părerea acestora, dacă un anumit om spune: *„Acesta este îngăduit"*, devine îngăduit pentru noi, chiar dacă este interzis în Cartea lui Allah sau în Sunna Trimisului Său.

Noi spunem: ne întoarcem la Cartea lui Allah. Urmăm părerea celui pe care Cartea îl susține ca fiind în acord cu adevărul și părăsim părerea celui pe care îl arată ca fiind în greșeală. Aceasta este obligația.

S-a ajuns ca îndemnul la unire în religie să fie rostit, după ei, numai de un eretic ori de un nebun!

Despre cel care poruncește unirea și părăsirea neînțelegerii spun: *„Acesta s-a ridicat împotriva comunității! Acesta este un eretic, fiindcă înlătură părerile învățaților."* Noi nu înlăturăm

părerile învățaților, ci le supunem Cărții lui Allah. Nu am fost însărcinați să urmăm oamenii; am fost porunciți să urmăm Coranul și Sunna. Acesta este adevărul. Nu ni s-a poruncit să-i urmăm pe cutare și pe cutare. Allah Preaînaltul nu ne-a lăsat în seama opiniilor și a eforturilor noastre de judecată, ci ne-a pogorât Cartea Sa și ni l-a trimis pe Trimisul Său. Dacă ne întoarcem la Cartea lui Allah și la Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, învrăjbirea dispare, neînțelegerea încetează și cuvântul se unește.

Știți că până nu demult în Moscheea cea Sfântă se aflau patru miḥrāburi? Adepții fiecărei școli juridice își săvârșeau separat rugăciunea în comun, alături de cei din școala lor, în preajma Kaʿbei. Apoi Allah a rânduit pe cineva care i-a unit sub un singur imam, iar această priveliște urâtă a dispărut, laudă lui Allah!

Toate acestea vin din urmarea școlilor și a opiniilor: au despărțit chiar și rugăciunea. Un ḥanafit nu se ruga în spatele unui ḥanbalit, iar un ḥanbalit nu se ruga în spatele unui șāfiʿit. Nu se rugau la aceeași oră: unul se ruga la începutul timpului prescris, iar altul la sfârșitul lui, fiindcă unul socotea că rugăciunea trebuie amânată, iar altul că trebuie făcută mai devreme. Voiau să-i mulțumească pe toți oamenii.

Am găsit că aceasta mai dăinuie până acum în unele dintre celelalte țări. Nici măcar rugăciunea de vineri nu o săvârșesc la aceeași oră: unii o săvârșesc abia la vremea rugăciunii de după-amiază, fiindcă unul a spus cutare și cutare. Dacă unul dintre ei dorește să se roage devreme, merge să se roage cu un anumit om; iar dacă dorește să întârzie, se roagă cu altul. Însă la noi, în această țară, la adăpostul acestei chemări binecuvântate, în Moscheea cea Sfântă s-au întors la ceea ce urmau înaintașii cei drepți: se roagă cu toții la aceeași oră, în spatele unui singur imam. Laudă lui Allah!

Al treilea principiu — Ascultarea conducătorului musulman

Unirea nu se poate împlini fără a asculta și a te supune celui care a preluat conducerea asupra noastră, chiar dacă ar fi un sclav abisinian. Allah a lămurit aceasta în chip deplin și îndeajuns, prin felurite lămuriri, atât în Lege, cât și prin rânduiala Sa.

Al treilea principiu este supunerea față de conducătorul musulman. Această unire nu se împlinește decât prin supunerea față de conducător. Nu există unire fără un imam și nici conducere fără ascultare și supunere. Allah a făcut din conducătorul musulman o îndurare pentru musulmani: pentru aplicarea pedepselor legiuite, poruncirea binelui, oprirea răului, sprijinirea celui nedreptățit împotriva asupritorului și păstrarea siguranței.

Aceasta ține de îndurarea lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț. Când Trimisul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, a murit, companionii nu l-au înmormântat până când nu i-au jurat credință imamului lor. Se temeau de neînțelegere și de tulburare și știau că nu se cuvine să trăiască nici măcar o noapte fără imam, fiindcă aceasta ține de lucrurile neapărat necesare ale religiei.

Aceasta nu se poate împlini decât prin ascultarea și supunerea față de conducător. De aceea, El, Cel Măreț și Preaînalt, spune:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِى ٱلْأَمْرِ مِنكُمْ﴾

O, voi cei care credeți! Ascultați de Allah, ascultați de Trimis și de cei dintre voi care dețin autoritatea!
Coran 4:59, fragment

După ascultarea de Allah și ascultarea de Trimisul Său, este neapărat necesară ascultarea celor care dețin autoritatea. Cuvintele Sale:

﴿مِنكُمْ﴾

Dintre voi.
Coran 4:59, fragment

Adică dintre musulmani. Ele arată că una dintre condițiile conducătorului este să fie musulman. Profetul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, a spus:

أوصيكم بتقوى الله، والسمع والطاعة، وإن تأمر عليكم عبد، فإنه من يعش منكم فسيرى اختلافا كثيرا، فعليكم بسنتي وسنة الخلفاء الراشدين المهديين

Vă îndemn să aveți teamă de Allah, să ascultați și să vă supuneți, chiar dacă un sclav ajunge conducătorul vostru. Acela dintre voi care va trăi va vedea multă neînțelegere. Țineți-vă, așadar, de Sunna mea și de Sunna califilor bine călăuziți și îndrumați.

Acesta este al treilea principiu: ascultarea și supunerea.

اسمعوا وأطيعوا وإن تأمر عليكم عبد

Ascultați și supuneți-vă, chiar dacă un sclav ajunge conducătorul vostru.

Musulmanii nu pot avea o comunitate unită decât sub un conducător musulman, chiar dacă nu este de neam arab, ba chiar dacă este un sclav.

Apoi s-a ajuns ca acest principiu să nu mai fie cunoscut de cei mai mulți dintre cei care pretind cunoașterea. Atunci, cum să mai fie pus în practică?!

Acest principiu a ajuns să nu mai fie cunoscut de mulți dintre cei care pretind cunoașterea. Ei nu cunosc chestiunea ascultării și supunerii, virtutea și însemnătatea ei. Atunci, ce să mai spunem despre oamenii de rând, care o cunosc și mai puțin?

Astfel, pentru ei, omul curajos, care poruncește binele, oprește răul și nu se teme de mustrarea nimănui în privința lui Allah, este cel care se ridică împotriva conducătorului musulman, își retrage supunerea și cheamă la revoltă împotriva cârmuitorilor musulmani pentru simplul fapt că aceștia au comis o greșeală sau un păcat care nu ajunge la limita necredinței.

Discuțiile din adunări, seminare și prelegeri au ajuns să urmărească greșelile conducătorilor, să le mărească și să le umfle, până când se ajunge la dezbinare și la înlăturarea supunerii supușilor față de conducător, apoi la tulburarea siguranței și la vărsare de sânge. Lucrurile ajung la o stricăciune mai mare decât stricăciunea rezultată din răbdarea în supunerea față de conducătorul nelegiuit și asupritor, de la care nu s-a ivit o necredință vădită pentru care ei să aibă dovadă de la Allah.

Al patrulea principiu — Cunoașterea și învățații

Lămurirea cunoașterii și a învățaților, a înțelegerii religiei și a celor care o posedă, precum și lămurirea celor care îi imită fără să facă parte dintre ei.

Acesta este un principiu măreț: lămurirea a ceea ce se înțelege prin cunoaștere. Este vorba despre cunoașterea Legii religioase, întemeiată pe Cartea lui Allah și pe Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Aceasta este cunoașterea folositoare. Cât despre cunoștințele lumești, precum meșteșugurile, industria, medicina și celelalte, acestea nu sunt numite *„cunoaștere"* fără vreo precizare.

Așadar, când se spune *„cunoașterea"* și se vorbește despre virtutea ei, se înțelege cunoașterea Legii religioase. Cunoașterea meșteșugurilor, industriilor și meseriilor este cunoaștere permisă, dar nu este numită *„cunoaștere"* fără o precizare. Se spune numai *„cunoașterea ingineriei"* sau *„cunoașterea medicinei"*. Din păcate, în înțelegerea oamenilor de acum, când se spune *„cunoașterea"*, se are în vedere știința modernă. Când aud ceva din Coran, spun: *„Știința modernă confirmă aceasta."* Iar când vine un hadith, spun: *„Știința confirmă aceasta."*

Numele de *„cunoaștere”* este folosit acum pentru cunoașterea meșteșugurilor, industriei, medicinei și a celorlalte, deși aceasta poate cuprinde neștiință și multe greșeli, fiind un efort omenesc. Spre deosebire de aceasta, cunoașterea Legii religioase vine de la Allah:

﴿لَّا يَأْتِيهِ ٱلْبَٰطِلُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِۦ ۖ تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾

Falsitatea nu ajunge la el nici dinainte și nici din urmă: este o pogorâre de la un Înțelept, Vrednic de laudă.

Coran 41:42

Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟﴾

Dintre robii Săi, numai învățații se tem de Allah.

Coran 35:28, fragment

Aceștia sunt învățații Legii religioase, care Îl cunosc pe Allah, Cel Atotputernic și Măreț. Cât despre învățații ingineriei, industriei, invențiilor și medicinei, aceștia pot să nu cunoască dreptul lui Allah, Cel Măreț și Preaînalt, și să nu-L cunoască pe Allah; iar dacă Îl cunosc, cunoașterea lor este limitată. Cei care Îl cunosc pe Allah sunt însă învățații Legii religioase. Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟﴾

Dintre robii Săi, numai învățații se tem de Allah.

Coran 35:28, fragment

Ei Îl cunosc pe Allah prin Numele și Însușirile Sale și cunosc dreptul Său, Slavă Lui, Preaînaltul. Aceasta nu se dobândește prin

medicină sau inginerie. Prin acestea se dobândește numai recunoașterea unicității stăpânirii; cât despre unicitatea adorării, ea se dobândește prin cunoașterea Legii religioase.
Se urmărește lămurirea celor care îi imită pe oamenii cunoașterii fără a face parte dintre ei. El doar se aseamănă cu oamenii cunoașterii și îi imită, fără a avea un temei de cunoaștere. Vătămarea sa asupra lui însuși și asupra comunității este mare, fiindcă vorbește despre Allah fără cunoaștere și îi rătăcește pe oameni fără cunoaștere. Allah Preaînaltul a spus:

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ ٱلنَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ﴾

Cine este mai nedrept decât acela care născocește o minciună despre Allah, ca să-i rătăcească pe oameni fără cunoaștere?
Coran 6:144, fragment

S-a spus:

Patru jumătăți de om strică lumea: un jurist pe jumătate, un gramatician pe jumătate, un medic pe jumătate și un teolog speculativ pe jumătate. Acesta strică țările, acesta strică limba, acesta strică trupurile, iar acesta strică religiile.

Allah Preaînaltul a lămurit acest principiu la începutul surei „Vaca", de la cuvintele Sale:

﴿يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ﴾

O, fii ai lui Israel! Aduceți-vă aminte de binefacerea Mea pe care am revărsat-o asupra voastră!
Coran 2:40, fragment

Până la cuvintele Sale de dinaintea pomenirii lui Ibrāhīm, pacea fie asupra lui:

﴿يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ﴾

O, fii ai lui Israel!
Coran 2:122, fragment

Și restul versetului. Numeroasele cuvinte limpezi ale Sunnei, foarte clare chiar și pentru omul de rând cu puțină pricepere, îl fac și mai limpede.

Allah, Cel Măreț și Preaînalt, a pogorât în sura *„Vaca”* multe versete despre fiii lui Israel, pentru a le aminti binefacerea lui Allah asupra lor. Le-a poruncit să-l urmeze pe Muḥammad, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, a cărui profeție și misiune le cunoșteau din cărțile lor și a cărui venire le fusese vestită de profeții lor. A început cu vorbele Sale:

﴿يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتِيَ ٱلَّتِيٓ أَنۡعَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ وَأَوۡفُواْ بِعَهۡدِيٓ أُوفِ بِعَهۡدِكُمۡ﴾

O, fii ai lui Israel! Aduceți-vă aminte de binefacerea Mea pe care am revărsat-o asupra voastră! Țineți-vă de legământul Meu și Mă voi ține de legământul vostru!
Coran 2:40, fragment

Și a încheiat cu vorbele Sale:

﴿يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتِيَ ٱلَّتِيٓ أَنۡعَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ وَأَنِّي فَضَّلۡتُكُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ﴾

O, fii ai lui Israel! Aduceți-vă aminte de binefacerea Mea pe care am revărsat-o asupra voastră și de faptul că v-am dat întâietate asupra lumilor!

Coran 2:122

﴿وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا لَّا تَجۡزِي نَفۡسٌ عَن نَّفۡسٖ شَيۡـٔٗا وَلَا يُقۡبَلُ مِنۡهَا عَدۡلٞ وَلَا تَنفَعُهَا شَفَٰعَةٞ﴾

Temeți-vă de o Zi în care niciun suflet nu va putea face nimic pentru un alt suflet, în care de la el nu va fi primită nicio răscumpărare și nu-i va folosi nicio mijlocire.

Coran 2:123, fragment

Apoi l-a pomenit pe Ibrāhīm, binecuvântarea și pacea fie asupra lui, spunând:

﴿وَإِذِ ٱبۡتَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ رَبُّهُۥ بِكَلِمَٰتٖ﴾

Și când Stăpânul său l-a încercat pe Ibrāhīm prin niște cuvinte.

Coran 2:124, fragment

Toate aceste versete dintre primul și ultimul sunt multe versete despre fiii lui Israel. Toate le amintesc binefacerea lui Allah prin trimiterea trimișilor și pogorârea Cărților, precum și obligația lor de a crede în Trimisul lui Allah, Muḥammad, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui.

Fiii lui Israel sunt urmașii lui Yaʿqūb. Israel este Yaʿqūb, fiindcă ei sunt urmașii săi. Ei sunt douăsprezece seminții: fiecare fiu dintre fiii săi a avut urmași, iar fiecare ramură de urmași este numită o seminție. Seminția este precum tribul la arabi. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَقَطَّعْنَٰهُمُ ٱثْنَتَىْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا﴾

I-am împărțit în douăsprezece seminții, comunități.
Coran 7:160, fragment

Da, au venit multe relatări care îndeamnă la învățarea cunoașterii și o fac dorită, precum și la lămurirea cunoașterii folositoare și a cunoașterii care nu folosește. Dacă cercetezi cartea *Ǧāmiʿ bayān al-ʿilm wa-faḍlih* a lui Ibn ʿAbd al-Barr ori altele, vei cunoaște aceasta.

> *Apoi acestea au ajuns să fie cele mai străine lucruri. Cunoașterea și înțelegerea religiei au ajuns să fie socotite inovațiile și rătăcirile; iar cei mai buni dintre ei amestecă adevărul cu falsitatea. Cunoașterea pe care Allah Preaînaltul a făcut-o obligatorie asupra făpturilor și pe care a lăudat-o a ajuns să fie rostită, după ei, numai de un eretic ori de un nebun! Iar cel care o respinge, i se împotrivește și scrie lucrări prin care avertizează împotriva ei și o interzice este cel socotit jurist și învățat.*

La unii dintre cei de mai târziu, cunoașterea și înțelegerea religiei au ajuns să însemne inovațiile și rătăcirile, fiindcă au părăsit cunoașterea corectă, întemeiată pe Cartea lui Allah și pe Sunna Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Cunoașterea lor a devenit: cutare a spus, cutare a spus și istorisiri.

De pildă, spun că mormântul cutăruia este de folos pentru cutare lucru ori că într-un anumit loc un anumit om a văzut în vis cutare lucru. Aceasta este cunoașterea acestora. Sau caută relatări născocite și mincinoase, pe care oamenii cunoașterii le-au criticat

și le-au arătat mincinoase. Îi găsești însă pe răspânditorii de superstiții declarându-le autentice, înfrumusețându-le lanțurile de transmitere, relatându-le și spunând: „Acestea sunt relatări autentice." Părăsesc relatările autentice din al-Bukhārī, Muslim, cele patru culegeri *Sunan* și culegerile de tip *Musnad* recunoscute; le părăsesc fiindcă nu sunt în interesul lor.

Este obligatoriu să se deosebească adevărul de falsitate și să fie despărțite unul de celălalt. Dacă le amestecă, aceasta înseamnă încurcare a lucrurilor, înșelare și inducere în eroare a oamenilor.

Fiindcă acea cunoaștere este potrivnică lucrurilor pe care le urmează, cunoașterea pe care Allah a lăudat-o, împreună cu oamenii ei, a ajuns la ei să fie socotită neștiință. Cel care o rostește, adică vorbește despre ea, este socotit nebun, fiindcă ei spun: *„Cunoașterea pe care Allah a făcut-o obligatorie schimbă ceea ce urmează oamenii și schimbă religia părinților și strămoșilor noștri!"*

Despre cel care scrie lucrări de avertizare împotriva cunoașterii folositoare și care laudă și răspândește între oameni cunoașterea condamnabilă spun: *„Acesta este juristul! Acesta este învățatul!"* În schimb, despre cel care răspândește cunoașterea corectă spun: *„Acesta nu este bun, acesta este neștiutor și acesta vrea să-i dezbine pe oameni. Noi vrem unirea, nu vrem dezbinarea"*, adică adunarea laolaltă, chiar și în jurul falsității. Nu vor deosebirea prin care adevărul este separat de falsitate și binele de rău. Aceasta este însă cu neputință: nu se poate dobândi unirea în jurul falsității; unirea se dobândește numai în jurul adevărului. Poetul spune:

إذا ما الجرح رم على فساد

تبين فيه إهمال الطبيب

Dacă rana se închide peste putreziciune,
În ea se vede nepăsarea medicului.

Al cincilea principiu — Aliații lui Allah

Lămurirea pe care Allah, Slavă Lui, a dat-o despre aliații lui Allah și deosebirea pe care a făcut-o între ei și cei care îi imită dintre vrăjmașii lui Allah, ipocriți și nelegiuiți. În această privință este de ajuns un verset din sura „Familia lui ʿImrān", cuvintele Sale:

﴿قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِى يُحْبِبْكُمُ ٱللَّهُ﴾

Spune: „Dacă Îl iubiți pe Allah, urmați-mă, iar Allah vă va iubi!"
Coran 3:31, fragment

Și restul versetului.

Da, acesta este un principiu măreț: deosebirea dintre aliații lui Allah și aliații șeitanului. Oamenii falsității au ajuns să-i numească pe aliații șeitanului aliați ai lui Allah, astfel încât lucrurile au devenit neclare pentru oameni. De aceea, șeicul Islamului, Ibn Taymiyya, Allah să aibă milă de el, a alcătuit o carte folositoare, numită *Al-Furqān bayna awliyāʾ al-Raḥmān wa-awliyāʾ al-shayṭān* — „Deosebirea dintre aliații Celui Milostiv și aliații șeitanului". Allah Preaînaltul a spus:

﴿أَلَآ إِنَّ أَوْلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

Iată, aliații lui Allah nu vor avea teamă și nu se vor întrista.
Coran 10:62

Apoi i-a lămurit prin cuvintele Sale:

﴿ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ﴾

Cei care au crezut și au avut teamă de Allah.
Coran 10:63

Aceștia sunt aliații lui Allah. Ei au reunit credința și teama de Allah, cunoașterea folositoare și fapta bună. Aceștia sunt aliații lui Allah, nu cel care iese din Legea lui Allah, schimbă religia lui Allah și cheamă la adorarea mormintelor și a mausoleelor. Acela este aliatul șeitanului. Aliatul lui Allah nu este vrăjitorul, ghicitorul și răspânditorul de superstiții, care le arată oamenilor trucuri vrăjitorești și spune: *„Acestea sunt minuni!"* În realitate, sunt trucuri șeitănești.

Iubirea lui Allah este unul dintre cele mai mari acte de adorare, iar semnul iubirii lui Allah este urmarea Trimisului, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Cel care nu-l urmează pe Trimis nu este un aliat al lui Allah și nu-L iubește pe Allah. Acești răspânditori de superstiții spun că omul nu devine un aliat al lui Allah decât dacă iese din supunerea față de Trimis, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Pentru ei, apropierea de Allah înseamnă ieșirea din Sunna Trimisului, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, și sprijinirea pe superstiții și inovații religioase. Aceasta este, pentru ei, apropierea de Allah!

Ei spun: *„Noi Îl adorăm pe Allah fiindcă Îl iubim. Nu-L adorăm de teamă față de Focul Său și nici din dorință pentru Paradisul Său, ci Îl adorăm fiindcă Îl iubim."*

Li se spune: *„După calea cui Îl iubiți? Îl iubiți urmând calea Trimisului, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, sau o altă cale?"* Nu-L iubește pe Allah decât cel care îl urmează pe Trimis, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Acesta este hotarul dintre aliații Celui Milostiv și aliații șeitanului.

Și un verset din sura „Masa întinsă”, cuvintele Sale:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَن يَرۡتَدَّ مِنكُمۡ عَن دِينِهِۦ فَسَوۡفَ يَأۡتِي ٱللَّهُ بِقَوۡمٖ يُحِبُّهُمۡ وَيُحِبُّونَهُۥٓ﴾

O, voi cei care credeți! Dacă vreunul dintre voi se leapădă de religia sa, Allah va aduce un neam pe care El îl iubește și care Îl iubește.

Coran 5:54, fragment

Și restul versetului. Și un verset din sura „Yūnus”, cuvintele Sale:

﴿أَلَآ إِنَّ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ﴾

Iată, aliații lui Allah nu vor avea teamă și nu se vor întrista: cei care au crezut și au avut teamă de Allah.

Coran 10:62–63

Acestea sunt însușirile aliaților lui Allah: Îl iubesc pe Allah, iar Allah îi iubește. Ei sunt:

﴿أَذِلَّةٍ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ﴾

Smeriți față de credincioși, puternici față de necredincioși.

Coran 5:54, fragment

Adică îi iubesc pe credincioși, le sunt loiali credincioșilor și au ură și dezicere față de politeiști.

﴿يُجَٰهِدُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَآئِمٍ ۚ ذَٰلِكَ
فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ﴾

Luptă pe calea lui Allah și nu se tem de mustrarea vreunui mustrător. Acesta este harul lui Allah, pe care El îl dă cui voiește. Allah este Nemărginit, Atoateștiutor.

Coran 5:54, fragment

Aceste patru însușiri sunt însușirile aliaților lui Allah. Cât despre cei care poruncesc adorarea altora în afară de Allah, îi cheamă pe cei din morminte, pe morți și pe cei din mausolee și numesc trucurile șeitanului minuni de la Allah, acestea sunt însușirile vrăjmașilor lui Allah.

Așadar, din aceste trei versete desprinzi însușirile aliaților lui Allah: primul din sura *„Familia lui ʿImrān”*, al doilea din sura *„Masa întinsă”* și al treilea din sura *„Yūnus”*. Ele cuprind însușirile aliaților lui Allah. Cel înzestrat cu acestea este un aliat al lui Allah, iar cel înzestrat cu opusul lor este un aliat al șeitanului.

Apoi s-a ajuns ca cei mai mulți dintre cei care pretind cunoașterea și se socotesc călăuze ale făpturilor și păzitori ai Legii religioase să creadă că aliații lui Allah trebuie neapărat să părăsească urmarea trimișilor, iar cel care îi urmează nu face parte dintre ei. Și trebuie neapărat să părăsească jihadul; cel care face jihad nu face parte dintre ei. Și trebuie neapărat să părăsească credința și teama de Allah; cel care se ține de credință și de teama de Allah nu face parte dintre ei.

يا ربنا نسألك العفو والعافية إنك سميع الدعاء

Stăpânul nostru, Îți cerem iertare și bunăstare! Tu ești Cel care aude rugile.

Dacă iese din Legea religioasă, despre el se spune: *„Acesta este un cunoscător care a ajuns la Allah. Nu are nevoie să-l urmeze pe Trimis, ci primește direct de la Allah."*

Ei spun: *„Voi vă luați religia de la un mort, de la alt mort"*, adică prin lanțurile de transmitere, *„iar noi ne luăm religia de la Cel Viu care nu moare."* Pretind că primesc direct de la Allah.

Pentru ei, cel care primește de la trimiși nu face parte dintre aliații lui Allah. În înțelegerea lor, nu devine un aliat decât cel care iese din ascultarea de Trimis, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui.

În înțelegerea multora dintre cei de mai târziu, omul nu ajunge acum un aliat al lui Allah decât dacă peste mormântul său s-a construit o cupolă ori o moschee. Cât despre cel înmormântat după Sunna, pe al cărui mormânt nu s-a pus nimic, acela nu este, pentru ei, un aliat al lui Allah, chiar dacă ar fi fost dintre cei mai virtuoși oameni.

Tot pentru ei, aliatul lui Allah are un veșmânt aparte: poartă un turban și se îmbracă în haine deosebite.

Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, spune că aliații lui Allah nu au un semn prin care să se deosebească, ci sunt ca ceilalți oameni și nu sunt recunoscuți. Trimisul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, spune:

رب أشعث أغبر مدفوع بالأبواب لو أقسم على الله لأبره

Se poate ca un om cu părul răvășit, prăfuit, alungat de la uși, dacă ar jura pe Allah, Allah să-i împlinească jurământul.

Acestea sunt însușirile aliaților lui Allah: nu se scot pe ei înșiși la vedere, ci se străduiesc să rămână ascunși, pentru sinceritatea față de Allah, Cel Atotputernic și Măreț.

Așadar, printre însușirile aliaților lui Allah se află smerenia, ascunderea și neieșirea în evidență.

Al șaselea principiu — Înțelegerea Cărții și a Sunnei

Respingerea îndoielii pe care șeitanul a strecurat-o pentru părăsirea Coranului și a Sunnei și urmarea opiniilor și a pornirilor felurite, dezbinate. Ea constă în susținerea că nimeni nu cunoaște Coranul și Sunna în afară de mujtahidul absolut.

Acesta este ultimul principiu și este foarte însemnat. Ei spun: *„Noi nu cunoaștem înțelesurile Cărții și ale Sunnei și nici nu ne este cu putință să le cunoaștem. Nu le cunosc decât marii învățați."*

Li se spune: în Coran sunt lucruri limpezi, pe care le cunoaște omul de rând și le cunoaște cel care învață. Prin ele se stabilește dovada asupra făpturilor. Sunt și lucruri pe care nu le cunosc decât învățații, precum și lucruri pe care nu le cunoaște decât Allah, Slavă Lui, Preaînaltul.

Da, în Coran și Sunna sunt chestiuni pe care nu le cunoaște decât mujtahidul absolut. Însă sunt multe lucruri pe care le cunosc oamenii de rând și cel care a dobândit o mică măsură de cunoaștere. De pildă, cuvintele Sale, Preaînaltul:

﴿وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗا﴾

Adorați-L pe Allah și nu-I asociați nimic!
Coran 4:36, fragment

Și cuvintele Sale:

﴿إِنَّهُۥ مَن يُشْرِكْ بِٱللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ ٱلْجَنَّةَ وَمَأْوَىٰهُ ٱلنَّارُ﴾

Celui care Îi asociază parteneri lui Allah, Allah i-a interzis Paradisul, iar sălașul său va fi Focul.
Coran 5:72, fragment

Și precum:

﴿وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلزِّنَىٰٓ﴾

Nu vă apropiați de preacurvie!
Coran 17:32, fragment

Și precum:

﴿حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةُ﴾

V-au fost interzise mortăciunile.
Coran 5:3, fragment

Și precum:

﴿قُل لِّلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا۟ مِنْ أَبْصَـٰرِهِمْ وَيَحْفَظُوا۟ فُرُوجَهُمْ﴾

Spune-le credincioșilor să-și coboare privirile și să-și păzească părțile intime.
Coran 24:30, fragment

Acestea sunt lucruri limpezi, pe care omul de rând le înțelege când le aude.

Iar mujtahidul este cel înzestrat cu cutare și cutare însușiri, însușiri care poate că nu se găsesc pe deplin nici măcar la Abū Bakr și ʿUmar.

Ei pun condiții pentru mujtahidul absolut care poate nu se găsesc pe deplin nici la unii dintre cei mai virtuoși oameni, precum Abū Bakr și ʿUmar. Aceste condiții le-au pus de la ei înșiși.
Allah Preaînaltul spune:

﴿أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلْقُرْءَانَ﴾

Oare ei nu meditează asupra Coranului?
Coran 4:82, fragment

Acesta este un îndemn general, adresat musulmanilor.

Fiecare cunoaște din Coran ceea ce Allah îi înlesnește. Omul de rând dobândește atât cât poate; cel care învață dobândește atât cât poate; cel temeinic în cunoaștere dobândește atât cât poate.

﴿أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌۢ بِقَدَرِهَا﴾

El a pogorât apă din cer, iar văile au curs, fiecare după măsura sa.
Coran 13:17, fragment

Fiecare vale primește din șuvoi după măsura sa. Tot astfel, Allah a pogorât cunoașterea, iar fiecare inimă primește din ea după măsura sa: inima omului de rând, inima celui care învață, inima învățatului și inima celui temeinic în cunoaștere. Fiecare primește după măsura sa și după câtă înțelegere i-a dat Allah. Cât despre a spune că nimeni nu înțelege nimic din Coran în afară de mujtahidul absolut, acestea sunt vorbe neadevărate.

Ei spun că încercarea de a înțelege Coranul ar însemna impunerea a ceva ce omul nu poate face. Condițiile pe care învățații le-au menționat, spunând că trebuie să se afle la mufti, îl privesc însă pe mujtahidul absolut. Nu au vrut să spună că trebuie să se afle la oricine dorește să mediteze asupra Coranului și să

tragă folos din el. Apoi, acestea sunt condiții pentru deducerea rânduielilor neclare și ascunse; nu sunt condiții pentru înțelegerea lucrurilor limpezi, precum tawḥīdul, asocierea de parteneri, obligațiile vădite și lucrurile vădit interzise.

Dacă omul nu este astfel, atunci să se îndepărteze cu desăvârșire de ele: aceasta ar fi, după ei, o obligație sigură, fără îndoială sau neclaritate. Iar cel care caută călăuzirea în ele ar fi fie un eretic, fie un nebun, fiindcă sunt greu de înțeles. Slavă și laudă lui Allah! Cât de mult a lămurit Allah, Slavă Lui, în Lege, prin rânduiala și porunca Sa, în felurite chipuri, respingerea acestei îndoieli blestemate, până când ea a ajuns printre lucrurile de neapărată trebuință cunoscute chiar și de oamenii de rând!

﴿وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾

Însă cei mai mulți oameni nu știu.
Coran 7:187, fragment

﴿لَقَدْ حَقَّ ٱلْقَوْلُ عَلَىٰٓ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ إِنَّا جَعَلْنَا فِىٓ أَعْنَـٰقِهِمْ أَغْلَـٰلًا فَهِىَ إِلَى ٱلْأَذْقَانِ فَهُم مُّقْمَحُونَ وَجَعَلْنَا مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَـٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ وَسَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلذِّكْرَ وَخَشِىَ ٱلرَّحْمَـٰنَ بِٱلْغَيْبِ ۖ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ﴾

Cuvântul s-a împlinit împotriva celor mai mulți dintre ei, iar ei nu cred. Noi le-am pus lanțuri la gât, care ajung până la bărbii, astfel încât au capetele ridicate. Am pus o stavilă înaintea lor și o stavilă în urma lor și i-am acoperit, astfel încât nu văd. Pentru ei este totuna dacă îi avertizezi sau nu îi avertizezi: ei nu cred. Tu îl avertizezi numai pe acela care urmează Pomenirea și se teme de Cel Milostiv fără să-L vadă. Vestește-i, așadar, iertare și răsplată generoasă!

Coran 36:7–11

Aceste versete sunt despre cei care se îndepărtează de meditarea asupra cuvântului lui Allah și a cuvântului Trimisului Său, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. La sfârșitul lor se află cel căruia Allah i-a făcut favoarea Sa:

﴿مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلذِّكۡرَ وَخَشِيَ ٱلرَّحۡمَٰنَ﴾

Cel care urmează Pomenirea și se teme de Cel Milostiv.

Coran 36:11, fragment

Acesta este un exemplu pentru cele două grupuri.

Laudă lui Allah, Stăpânul lumilor! Allah să-l binecuvânteze pe stăpânul nostru Muḥammad, precum și familia și companionii săi, și să le dăruiască pace din belșug, până în Ziua Judecății!

A încheiat epistola la fel cum a început-o: prin lauda lui Allah și binecuvântarea și pacea asupra Trimisului Său. Aceasta ține de frumusețea alcătuirii și a învățăturii: lauda adusă lui Allah la început și la sfârșit.

Binecuvântarea și pacea fie asupra Trimisului Său, învățătorul binelui și chemătorul la Allah! Allah să-l binecuvânteze pe el, familia și companionii săi, precum și pe oricine este călăuzit de îndrumarea sa, merge pe calea sa și se ține de Sunna sa până în Ziua Judecății. Laudă lui Allah, Stăpânul lumilor!

Întrebări și răspunsuri

Cine sunt cei care dețin autoritatea?
Întrebare: Allah să vă răsplătească, stimate șeic! Ce părere aveți despre cel care spune că prin „cei care dețin autoritatea", pomeniți în verset, sunt avuți în vedere învățații, nu conducătorii?

Răspuns: Aceasta este o greșeală, fiindcă versetul este cuprinzător: îi include pe învățați și pe conducători. Aceasta este părerea corectă: versetul se referă atât la conducători, cât și la învățați. Toți sunt numiți cei care dețin autoritatea.

Cei care merg la ghicitori
Întrebare: Allah să vă facă bine! Cei care merg la ghicitori și prezicători cad în necredința majoră și sunt tratați ca apostați?

Răspuns: Noi spunem ceea ce a spus Trimisul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui:

من أتى عرافا أو كاهنا فصدقه فيما يقول فقد كفر بما أنزل على محمد

Cel care merge la un prezicător ori la un ghicitor și crede ceea ce spune acesta a tăgăduit ceea ce i-a fost pogorât lui Muḥammad.

Materia și Creatorul
Întrebare: Allah să vă răsplătească! Ce părere aveți despre expresia predată în școli: „Materia nu dispare și nu ia naștere din nimic", deși Allah este Făuritorul cerurilor și al pământului?

Răspuns: Acestea sunt vorbele naturaliștilor, care vorbesc despre natură și nu recunosc Creatorul. Adevărul este că fiecare lucru este adus la existență din neființă și piere după ce a existat,

în afară de Allah, Slavă Lui, Preaînaltul. El nu are nici început, nici sfârșit:

﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو ٱلْجَلَٰلِ وَٱلْإِكْرَامِ﴾

Toți cei de pe el vor pieri. Va rămâne numai Fața Stăpânului tău, deținătorul Măreției și al Cinstirii.

Coran 55:26–27

Invitația la ieșirile grupării Tablīgh

Întrebare: Stimate șeic, unii frați aparțin grupării Tablīgh și ne cheamă adesea să ieșim cu ei. Ca dovadă că sunt pe calea adevărului, invocă numărul mare de necredincioși și de alți oameni care sunt călăuziți prin ei în diferite părți ale lumii. Cum le răspundem?

Răspuns: Le răspundem spunând: cine a fost călăuzit prin ei la tawḥīd? A fost vreun necredincios, vreun adept al inovațiilor religioase sau vreun adorator al mormintelor călăuzit prin gruparea Tablīgh, astfel încât să fi părăsit asocierea, să se fi căit către Allah de asociere și să fi cunoscut tawḥīdul, ori nu? Ei îi cheamă pe oameni la căință pentru păcate, însă nu se ating deloc de asocierea de parteneri și nici nu avertizează împotriva ei. De aceea, în țările lor este răspândită adorarea mausoleelor și a mormintelor, iar ei nu se ating de ea. Ce înseamnă aceasta și ce fel de chemare este aceasta?! Apoi, după ce îi cheamă pe oameni la căință pentru păcate, îi introduc în inovațiile pe care le urmează în cunoscuta lor metodă.

Rugăciunea numită ṣalāt al-tasbīḥ

Întrebare: Allah să vă răsplătească! Care este rânduiala privitoare la rugăciunea numită ṣalāt al-tasbīḥ?

Răspuns: Nu este autentică de la Profet, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Profetul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, spune:

من عمل عملا ليس عليه أمرنا فهو رد

Cel care face o faptă care nu este după porunca noastră, aceea este respinsă.

De vreme ce nu este autentică, nu este îngăduit să fie săvârșită. Are și particularități neobișnuite în felul său: Profetul, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, a oprit recitarea Coranului în plecăciune și în prosternare, iar aceasta cuprinde recitarea Coranului în plecăciune și în prosternare. Are și caracteristici potrivnice rugăciunilor legiuite, ceea ce arată că nu are temei.

Cel care dorește binele îl găsește în rugăciunile legiuite. Roagă-te, frate, rugăciunea de dimineață târzie, roagă-te noaptea, săvârșește witr și rugăciunile regulate care însoțesc rugăciunile obligatorii, alături de acestea. Ușa este deschisă.

Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace Profetului nostru Muḥammad, precum și familiei și companionilor săi!

Glosar

Tawḥīd التوحيد

Recunoașterea unicității lui Allah și adorarea numai a Lui, fără asocierea vreunui partener.

Șirk الشرك

Asocierea de parteneri lui Allah, inclusiv îndreptarea unui act de adorare către altcineva în afară de El.

Sinceritate (ikhlāṣ) الإخلاص

Dedicarea religiei și a faptelor numai lui Allah.

Taqwā التقوى

Teama conștientă de Allah, care se arată în ascultarea de El și ferirea de neascultare.

Awliyāʾ الأولياء

Aliați; aliații lui Allah sunt descriși în comentariu prin credință și teama de Allah.

Sunna السنة

Învățătura și calea Profetului Muḥammad, binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui.

Fiqh الفقه

Înțelegerea religiei; termen folosit și pentru cunoașterea rânduielilor Legii islamice.

Ijtihād الاجتهاد

Efortul unui învățat calificat de a deduce o rânduială din dovezile ei.

Mujtahid المجتهد

Învățat calificat pentru ijtihād. În text, „mujtahidul absolut" este deosebit de omul care meditează asupra învățăturilor limpezi ale Coranului.

Mufti المفتي

Învățat care răspunde întrebărilor despre rânduielile religioase printr-o fatwa.

Ḍuḥā الضحى

Rugăciune voluntară de dimineață, pomenită în ultimul răspuns.

Witr الوتر

Rugăciune cu un număr impar de unități, pomenită alături de rugăciunea de noapte.

Bibliografie

1. Coranul.

2. Ṣāliḥ ibn Fawzān ibn ʿAbd Allah al-Fawzān, Sharḥ al-Uṣūl al-sitta. Cairo: Dār ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb, ediția I, 1429 H / 2008.

3. Muḥammad ibn ʿAbd al-Wahhāb, Al-Uṣūl al-sitta — textul de bază cuprins în comentariu.

4. Muḥammad ibn Ismāʿīl al-Bukhārī, Al-Ṣaḥīḥ.

5. Muslim ibn al-Ḥajjāj, Al-Ṣaḥīḥ.

6. Ibn Taymiyya, Al-Furqān bayna awliyāʾ al-Raḥmān wa-awliyāʾ al-shayṭān.

7. Ibn ʿAbd al-Barr, Jāmiʿ bayān al-ʿilm wa-faḍlih.

Indice

aliații lui Allah 5, 11, 33, 34, 35, 36, 37
asocierea de parteneri 1, 2, 7, 11, 41, 44
conducător 23, 24, 25
Coran 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 19, 20, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 38, 39, 40, 41, 42, 44
cunoaștere 26, 27, 28, 32, 38, 40
ghicitori 43
ijtihād 19
învățați 38, 43
mujtahid 38, 40
neînțelegere 13, 14, 16, 17, 18, 20, 21, 23, 24
rugăciune 22, 44, 45
sinceritate 5, 6
Sunna 2, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 26, 31, 34, 37, 38, 42
tawḥīd 2, 9, 10, 11, 13, 44
unire 21, 23

Cules cu Libertinus Serif și Amiri. Institutul Tawhid.

CREDINȚĂ ȘI ÎNDRUMARE

Cele șase principii

O lămurire a temeliilor credinței și a urmării revelației.

Șāliḥ al-Fawzān explică sinceritatea în adorare, unitatea în religie, ascultarea conducătorului musulman, cunoașterea folositoare și însușirile aliaților lui Allah. Ultimul principiu arată locul înțelegerii Coranului și a Sunnei. Comentariul se încheie cu cinci întrebări și răspunsuri.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro